

Arrest

nr. 126 209 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2005 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 18 augustus 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die bij beslissing van 26 maart 2007 het beroep verwierp. Vervolgens diende de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij beschikking nr. 702 van 8 juni 2007 werd het administratieve cassatieberoep ontoelaatbaar verklaard.

Op 5 juli 2007 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 21 augustus 2007 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Haar asioldossier werd op 4 september 2007 overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 december 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 9810 van 11 april 2008 verwierp de Raad het beroep. Er werd geconcludeerd dat de verzoekende partij de Belgische autoriteiten bewust had proberen te misleiden door bij het indienen van haar tweede asielaanvraag een valse identiteitskaart te gebruiken.

Op 23 november 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 18 juni 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 25 april 2008 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Deze asielaanvraag werd niet in overweging werd genomen (bijlage 13^{quater}).

Op 31 januari 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2010 werd die aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 26 augustus 2010 gaf de arts-attaché een medisch advies.

Op 30 november 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

Op 20 december 2010 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 januari 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Inmiddels diende de verzoekende partij op 18 februari 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag van 18 februari 2011 werd op 8 april 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 73 464 van 20 januari 2012 vernietigde de Raad de bestreden beslissing. De Raad oordeelde dat het ingediende attest wel een standaard medisch getuigschrift betrof.

Op 25 februari 2013 werd er een nieuwe beslissing genomen, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 februari 2011 opnieuw onontvankelijk werd verklaard. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 februari 2013 werd wederom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 29 juli 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2013 werd ingediend door :

(...)

Ook gekend als :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit een identiteitskaart van Irak toe. Dit document werd ook voorgelegd tijdens zijn tweede asielprocedure. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 13.12.2007 blijkt dat dit document vals is en dat er bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de beweerde identiteit van betrokkene.

"In verband met uw identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat na onderzoek door de federale politie blijkt dat deze identiteitskaart een vervalsing betreft. Door het voorleggen van een vals identiteitsstuk heeft u bewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling op zich doet afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid."

Bovengenoemde opmerking maakt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het voorgelegde document.

Wat betreft het voorgelegde Irakese paspoort van betrokkene, dit document kan niet worden aanvaard gezien betrokkene een valse identiteitskaart heeft bekomen en hij deze kaart stevast blijft voorleggen ter staving van zijn beweerde identiteit. Betrokkene blijft bijgevolg volharden in het misleiden van onze diensten. Gezien het veelvuldig voorleggen van een vals identiteitsdocument, zijn er ernstige twijfels over de identiteit van betrokkene.

Bovendien stelt de RW in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands Identiteit onzeker is. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de motiveringsverplichting zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 29.07.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit een identiteitskaart van Irak toe. Dit document werd ook voorgelegd tijdens zijn tweede asielprocedure. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen d d 13.12.2007 blijkt dat dit document vals is en dat er bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de beweerde identiteit van betrokkene.

"In verband met uw identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat na onderzoek door de federale politie blijkt dat deze identiteitskaart een vervalsing betreft. Door het voorleggen van een vals identiteitsstuk

heeft u bewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling op zich doet afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid."

Bovengenoemde opmerking maakt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het voorgelegde document.

Wat betreft het voorgelegde Iraakse paspoort van betrokkene, dit document kan niet aanvaard worden gezien betrokkene een valse identiteitskaart heeft bekomen en hij deze kaart stevast blijft voorleggen ter staving zijn beweerde identiteit. Betrokkene blijft bijgevolg volharden in het misleiden van onze diensten. Gezien het veelvuldig voorleggen van een vals identiteitsdocument, zijn er ernstige twijfels over de identiteit van betrokkene.

Bovendien stelt de RVV in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat verzoeker wel degelijk een geldig identiteitsstuk voorlegt.

DVZ faalt er echter in het dossier van verzoeker grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Verwerende partij weigert echter pertinent het dossier van verzoeker ten gronde te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

De omzendbrief II C 1-b vermeldt het volgende:

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.

Verzoeker is van mening dat hij volledig voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

Hij legde immers een paspoort voor, uitgereikt door de Iraakse ambassade, een officiële instantie.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: "Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit een identiteitskaart van Irak toe."

Dit is echter geenszins het geval! Gelieve in de bijlage de regularisatieaanvraag van verzoeker dd. 29.07.2013 terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker alleen een paspoort (uitgereikt door de bevoegde instanties) voegt.

Dat verwerende partij zelf melding maakt van de identiteitskaart en deze bij de regularisatieaanvraag betreft.

Dit is echter onredelijk! Verzoeker zelf voegde zijn paspoort ter staving van zijn identiteit!

Dat het bijgevoegde document wel degelijk zijn nationaliteit en identiteit aantonen, en dat het onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoeker!

Verzoeker voegt immers een kopie van zijn Iraakse paspoort en geen ander identiteitsdocument..

Verwerende partij stelt dat dit document niet aanvaard kan worden gezien verzoeker een valse identiteitskaart zou hebben bekomen.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is!

Men verwijst immers reeds naar een beslissing dd. 13.12.2007. Bezwaarlijk kan men stellen dat verwijzen naar beslissing van meer dan zeven jaar geleden een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek zou uitmaken...

Verwerende partij stelt dat "na een onderzoek door de federale politie" zou blijken dat verzoeker een vervalste identiteitskaart voorlegde.

Het is voor verzoeker echter onmogelijk om na te gaan waarnaar verwerende partij verwijst.

Er wordt nergens melding gemaakt van een PV nr of een manier om dit politieverlag in te kijken. Bijgevolg is het onmogelijk te weten welke identiteitskaart onderzocht zou zijn geweest en op basis van welke argumenten men tot de conclusie zou zijn gekomen dat dit een vervalsing betreft. Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel! Verzoeker weet immers niet op basis van welke argumenten men zijn identiteitsstukken weigert. Dat deze motivering voor verzoeker totaal onaanvaardbaar is!

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat hij een paspoort voegde, uitgereikt door de Irakese ambassade, waarvan de authenticiteit niet in twijfel getrokken wordt. Het gaat immers over een stuk, uitgereikt door een officiële instantie, die de identiteitselementen van verzoeker erkend.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat dit document niet volstaat, dienen zij correct te motiveren waarom niet.

Het originele paspoort werd verlengd door de bevoegde diensten.

Acht men dat de Irakese consul in Brussel foutieve documenten aflevert? Slechts dan kan de authenticiteit van het voorgelegde stuk in twijfel getrokken worden.

Dit is echter onredelijk!

Hoe kunnen zij, zonder enig onderzoek, weigeren dit paspoort in overweging te nemen?!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij, zonder enige navraag of aanleiding, ervan uitgaat dat de Irakese ambassade valse paspoorten verlengd.

Het mag duidelijk zijn dat de ambassade, in tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, steeds een grondig onderzoek zal uitvoeren alvorens een paspoort uit te reiken.

Bovendien werd het paspoort van verzoeker onlangs verlengd tem december 2014 (zie bijlage).

Daar waar verwerende partij in andere dossiers niet schuwt om overheidsinstanties te contacteren om extra informatie te bekomen, weigert men in dit geval om de nodige informatie te bekomen met behulp van de ambassade.

Dit lijkt dan ook flagrant onzorgvuldig!

Het paspoort voldoet volledig aan de wil van de wetgever, aangezien ze de constitutieve elementen van zijn identiteit bevatten!

Hij begrijpt niet waarom DVZ zijn aanvraag onontvankelijk verklaart! DVZ vermeldt in zijn beslissing dat verzoeker zijn nationaliteit en identiteit dient te staven.

Verzoeker is van mening dat hij dit wel degelijk gedaan heeft en dat het feit dat verwerende partij het tegendeel beweert een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoeker niet grondig te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te beschouwen op basis van een identiteitsstuk dat geenszins gevoegd werd door verzoekende partij!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat DVZ de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart ondanks het gevoegde identiteitsstuk, alhoewel dit volledig aan de voorwaarden voldoet!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoeker!

Het is onbegrijpelijk dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, nadat men in een andere aanvraag van verzoeker (dd. 18.02.2011) zijn identiteit wel degelijk aanvaardde en bevestigde, op basis van dezelfde identiteitsstukken en steeds aanvaard wordt.

DVZ schendt flagrant het rechtzekerheidsbeginsel door, op basis van dezelfde stukken de identiteit van verzoeker te aanvaarden en bevestigen, en de tweede aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

DVZ dient het rechtzekerheidsbeginsel te respecteren!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker te onderzoeken!

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren. Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom het langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Men mag verwachten dat men na een dergelijk langdurig verblijf en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, men op zijn minst rekening houdt met het feit dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat dit zo is en een aanvraag op basis van artikel 9bis dus nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Verzoeker is al 8 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asioldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al meer dan acht jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en stukken die hij voegt.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

Verzoekende partij voert onder meer de motiveringsplicht aan. Uit haar uiteenzetting blijkt dat zij de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 12 december 2007 heeft vastgesteld dat de originele identiteitskaart die toen werd voorgelegd een vervalsing betrof. De commissaris-generaal baseerde zich hiervoor op een onderzoek verricht door de federale politie.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 23 november 2007 waarbij de verzoekende partij dezelfde identiteitskaart neerlegde ter staving van zijn identiteit werd onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Aldus dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de identiteitskaart van de verzoekende partij zonder problemen heeft aanvaard.

Ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 januari 2011 waarbij de verzoekende partij dezelfde identiteitskaart neerlegde ter staving van haar identiteit werd onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Ook hier werden geen opmerkingen gemaakt aangaande de identiteit van de verzoekende partij.

Inmiddels had de verzoekende partij ook verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend waarbij zowel de "valse" identiteitskaart, als haar paspoort werden neergelegd ter staving van haar identiteit en waarbij nooit opmerkingen werden gemaakt aangaande de identiteit van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar ze stelt dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om nu de identiteit in vraag te stellen waar dit bij de eerdere aanvragen nooit een probleem stelde.

Verder dient vastgesteld te worden dat het paspoort dat door de verzoekende partij werd neergelegd niet aanvaard wordt als bewijs van identiteit. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er aan dit paspoort vervalsingen werden vastgesteld. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, is in het hele omvangrijke administratief dossier nergens een spoor terug te vinden van het onderzoek gedaan door de federale politie naar de echtheid van de identiteitskaart van de verzoekende partij zodat niet kan worden nagegaan waarom deze identiteitskaart destijds vals werd bevonden. Aldus kon de verwerende partij niet in redelijkheid stellen dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de identiteitskaart, ook het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard.

De beoordeling gemaakt door de verwerende partij is om de bovenstaande redenen niet redelijk te noemen.

Met haar betoog heeft de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU